

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce **A, s.r.o.**, se sídlem ■■■, zastoupeného JUDr. Bohumilem Růnou, advokátem se sídlem HRABA & CONSORTES, v.o.s., Kamlerova 795, 251 01 Říčany u Prahy, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2013, č. j. KULK 58257/2013,**

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje, ze dne 16. 9. 2013, č. j. KULK 58257/2013, se z r u š u j e pro vady řízení a věc s e v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. **Žalovaný j e p o v i n e n nahradit žalobci k rukám právního zástupce JUDr. Bohumila Růny, advokáta se sídlem AK HRABA&CONSORTES v.o.s., Kamlerova 795, 251 01 Říčany u Prahy, náklady řízení ve výši 11 228 Kč, ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo k jeho odvolání změněno rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípa, odboru životního prostředí, ze dne 15. 1. 2013, č. j. MUCL/3696/2012, tak, že byla změněna výše pokuty z částky 20 000 Kč na částku 10 000 Kč. Pokuta byla žalobci uložena podle § 33 odst. 8 písm. g) a odst. 9 písm. d) zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o vodovodech a kanalizacích“), za provozování vodovodu a kanalizace pro veřejnou potřebu v areálu společnosti bez povolení k provozování, čímž byla porušena povinnost podle § 6 zákona.

Žalobce namítal, že napadeným rozhodnutím byl nezákonně prohlášen areálový vodovod a areálová kanalizace za vodovod a kanalizaci pro veřejnou potřebu, přitom se na jeho pozemcích nenachází a s výjimkou části čistírny odpadních vod žalobce nevlastní žádné vodní dílo. Zdůraznil, že nehodlá provozovat kanalizaci pro veřejnou potřebu ve smyslu § 6 odst. 1 zákona o vodovodech a kanalizacích, a jeho právní ■■■ a následně ani ■■■ nebyli provozovatelem veřejné kanalizace či kanalizace pro veřejnou potřebu. Při místním šetření konaném v roce 2008 bylo konstatováno, že žalobce nemá oprávnění k provozování vodovodu a kanalizace. Správní orgány v rozporu s § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, nerespektují žalobcovo právo provozovat vodovod a kanalizaci jako areálovou, kterou takto nabyl v dobré víře. Žalovaný či krajský úřad měli dle § 39 odst. 4 zákona o vodovodech a kanalizacích zahájit řízení, o změně charakteru kanalizace nebylo Ministerstvem zemědělství rozhodnuto.

Podle žalobce je jeho stíhání za správní delikt vyloučeno z důvodu uplynutí více jak 4 let do zahájení řízení, neboť stav trvá (včetně právního předchůdce) více jak 10 let, u žalobce více jak 5 let. Pachatelem žalobce označil oba správní orgány a poukázal na to, že žalovaný sám uvedl, že situace trvá více jak 10 let. Znovu zdůraznil, že nemovitý majetek převzal ve stavu, kdy bylo jednoznačné, že nejde o vodovod a kanalizaci pro veřejnou potřebu. Podle žalobce je dvouletá subjektivní lhůta vždy v prekluzi, již z důvodu, že městský úřad žalobci vydával dne 19. 12. 2008 povolení k vypouštění z čistírny odpadních vod.

Žalobce vlastní jen přípojky kanalizace splaškové, kanalizace dešťové nacházející se na pozemcích st. p. č. ■■■, st. p. č. ■■■ a p. č. ■■■ a dále jímky čistírny odpadních vod nacházející se na pozemku p. č. ■■■, včetně přípojek dešťové a splaškové kanalizace na pozemcích p. č. ■■■, ■■■ a ■■■. Chybí pozemky st. p. č. ■■■ a ■■■ a některé další. Žalobce tak vlastní potrubí, které bylo v povolení výstavby čistírny odpadních vod ze dne 5. 8. 1977, č. j. Vod/6174/77-235-Ing.Opl/Sm, charakterizováno jako přípojka a které nebylo postupem podle § 3a odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích přehodnoceno. Dále žalobce upozornil na to, že čistírna odpadních vod není jako celek ve vlastnictví žalobce. Není tak vlastníkem žádného z vodních děl, které by mělo tvořit kanalizaci pro veřejnou potřebu. Ustanovení § 1 písm. g) vyhlášky č. 428/2001 Sb. nelze v daném případě použít, neboť přípojka je vedena přímo na čistírnu odpadních vod. Provozování čistírny odpadních vod se děje na základě povolení k vypouštění, ale ani toto vodoprávní rozhodnutí nehovoří o kanalizaci pro veřejnou potřebu. Žalobce zopakoval, že areálové kanalizace byly vždy povolovány obecným stavebním úřadem, nikoli vodoprávním či vodohospodářským, jako přípojky, nikoli jako vodohospodářská díla. V době, kdy žalobce objekt kupoval, na čistírnu odpadních vod přitékalo od třetích osob jen 7,35 m³ vody za den, a žalobce je tedy v dobré víře, že provozovatelem vodovodu a kanalizace pro veřejnou potřebu není. Pře kvalifikace na vodovod a kanalizaci pro veřejnou potřebu přes výzvu ze strany žalobce neproběhla, místo toho byla zahájena sankční řízení.

Správní orgány žalobci neumožnily seznámit se s podklady pro řízení, nebylo mu sděleno, kdy a kde se s nimi žalobce může seznámit, v rozporu se zákonem o tom nebylo vydáno usnesení.

Žalovaný ve svém rozhodnutí na řadu argumentů žalobce nereagoval, jednalo se o argumenty týkající se stavebního určení objektů, využívané kapacity, ale i toho,

že předchozí vlastník objektů ■■■■ vlastníkem a provozovatelem vodovodu a kanalizace pro veřejnou potřebu nebyl.

O pokutě v obou stupních řízení rozhodl žalovaný, neboť městský úřad převzal jeho argumenty z podnětu k sankčnímu řízení a rozhodl jen o výši pokuty, čímž byla porušena zásada správního řízení, že v obou stupních řízení nesmí rozhodovat tentýž orgán.

Z uvedených důvodů je napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy, žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí prvostupňového a požadoval přiznání náhrady nákladů řízení.

II. Vyjádření žalovaného

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žalobní námitky se víceméně kryjí s odvolacími, s nimiž se vypořádal v odůvodnění svého rozhodnutí. Odmítnul námitky porušení procesních práv a odkázal na usnesení o zahájení řízení o uložení pokuty. Zdůraznil, že žalobce nebyl trestán za provozování vodovodu pro veřejnou potřebu, neboť ve svém rozhodnutí přímo uvedl, že pokuta se nyní váže pouze k provozování kanalizace. Vyjádření žalobce o tom, že pachateli správního deliktu jsou správní orgány, označil žalovaný za irelevantní a navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

III. Zjištění ze správního spisu

Jak je soudu známo z jeho úřední činnosti, a to ze související části správního spisu předloženého současně žalovaným k věci vedené pod sp. zn. 59A 86/2013, již před zahájením sankčního řízení za porušení povinností plynoucích ze zákona o vodovodech a kanalizacích proběhlo dne 24. 3. 2011 v areálu žalobce ústní jednání, při němž se žalobce bránil tomu, že by byl vlastníkem čistírny odpadních vod a kanalizace, uváděl, že ji jen provozuje a že není ani vlastníkem veřejného vodovodu. Při jednání bylo konstatováno, že žalobce neplní povinnosti podle zákona o vodovodech a kanalizacích a nemá oprávnění k provozování vodovodu a kanalizace. V předloženém správním spisu soud nalezl písemnost adresovanou dne 24. 2. 2011 městskému úřadu, kterou byla předána majetková a provozní evidence vodovodu a kanalizace žalobce.

Ve spisu je založen podnět Ministerstva zemědělství ze dne 27. 7. 2011 adresovaný žalovanému s přílohami o zakreslení potrubí s upozornění na status vodovodu a kanalizace pro veřejnou potřebu ve vlastnictví žalobce. Následně zaslal žalovaný městskému úřadu podnět ze dne 11. 3. 2011 k sankčnímu řízení se žalobcem pro provozování vodovodu a kanalizace pro veřejnou potřebu bez povolení s tím, že se žalobce dopouští správního deliktu podle § 33 odst. 8 písm. g) zákona o vodovodech a kanalizacích. Podnět byl městskému úřadu doručen dne 14. 3. 2011.

Řízení o uložení sankce za provozování vodovodu a kanalizace bez povolení dle § 6 zákona o vodovodech a kanalizacích bylo městským úřadem zahájeno oznámením ze dne 17. 1. 2012, č. j. MUCL/3696/2012, jež bylo žalobci doručeno dne 20. 1. 2012. Současně byla usnesením žalobci určena lhůta k vyjádření a návrhu důkazů. Žalobce se zahájení sankčního řízení bránil, uváděl důvody, pro které má za to, že se daného správního deliktu nedopustil,

a proč nelze vodovod a kanalizaci, které vlastní, považovat za vodovod a kanalizaci pro veřejnou potřebu.

Rozhodnutím ze dne 5. 9. 2012, č. j. MUCL/3696/2012, a to výrokem 1) městský úřad uložil žalobci pokutu podle § 33 odst. 8 písm. g) a odst. 9 písm. d) zákona o vodovodech a kanalizacích za provozování vodovodu a kanalizace pro veřejnou potřebu v areálu společnosti (identifikační číslo majetkové evidence IČME 5101-706868-25031945-1/1, IČME 5101-706868-25031945-3/1, IČME 5101-706868-25031945-4/1) bez povolení k provozování, čímž byla porušena povinnost podle § 6 zákona. Zároveň byla výrokem 2) žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. V odůvodnění rozhodnutí městský úřad konstatoval, že měl k dispozici doklad o koupi inženýrských sítí včetně vodovodní přípojky a splaškové kanalizace a jímky čistírny odpadních vod a povolení k nakládání s vodami, povolení k vypouštění odpadních vod z čistírny odpadních vod, kupní smlouvu na dodávku vod, stavební povolení inženýrských sítí v areálu. Bylo tak prokázáno vlastnictví předmětných vodních děl bývalého podniku ■■■, jež postupně přešly do vlastnictví společnosti ■■■ a následně do vlastnictví žalobce. Městský úřad uvedl, že vodovod žalobce navazuje na vodovod pro veřejnou potřebu v majetku ■■■ a stal se provozně souvisejícím vodovodem pro veřejnou potřebu. Obdobně je třeba postupovat i v případě čistírny odpadních vod, která se stane čistírnou pro veřejnou potřebu, pokud se na ni připojí kanalizace pro veřejnou potřebu se dvěma odběrateli mimo žalobce. Žalobce dodává vodu dalším subjektům, tedy provozuje vodovod a provozuje čistírnu vod, na kterou jsou napojeni do kanalizace další producenti odpadních vod, když platné povolení k nakládání s vodami bylo vydáno dne 19. 12. 2008 s tím, že žalobce tehdy prokázal, že je oprávněný k předmětnému vodnímu dílu, a to kanalizaci a čistírně odpadních vod. Výši uložené pokuty městský úřad odůvodnil protiprávním stavem trvajícím déle než rok a tím, že žalobce nejeví snahu o nápravu a vodovod a kanalizaci provozuje dále bez povolení, pokutu uložil při spodní hranici.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 9. 2013, č. j. KULK 58257/2013, bylo k odvolání žalobce prvostupňové rozhodnutí podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změněno ve výrokové části týkající se uložené pokuty tak, že pokuta byla snížena na částku 10 000 Kč, ve zbytku bylo napadené rozhodnutí potvrzeno podle § 90 odst. 5 správního řádu. V odůvodnění se žalovaný odvolal na závěry zdejšího soudu obsažené v rozsudku ze dne 29. 5. 2013, č. j. 59A 7/2013-53, ve kterém se soud zabýval charakterem žalobcem vlastněné infrastruktury a dovodil, že žalobce není zároveň vlastníkem vodovodu pro veřejnou potřebu, a to protože se v jeho případě jedná o tzv. sdruženou přípojku, je ale vlastníkem kanalizace pro veřejnou potřebu, neboť je vlastníkem části a provozovatelem celé čistírny odpadních vod, do které jsou odváděny odpadní vody jiných odběratelů, přičemž povinnosti vlastníka veřejné kanalizace dopadají na všechny vlastníky, jejich stavby a objekty kanalizaci jako věc hromadnou tvoří; kanalizační potrubí ve vlastnictví žalobce je třeba posoudit jako stokovou síť odvádějící odpadní vody do čistírny odpadních vod dle § 2 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích ve spojení s § 1 písm. g) prováděcí vyhlášky č. 428/2001 Sb., nikoli jako kanalizační přípojku. Z uvedených důvodů přistoupil žalovaný ke snížení pokuty uložené městským úřadem, neboť pokuta měla být vodoprávním úřadem vyměřena pouze v části týkající se kanalizace ve vlastnictví žalobce, nikoliv vodovodní části infrastruktury. Protože uložení pokuty má směřovat především k předcházení porušování zákona, snížil žalovaný pokutu z původních 20 000 Kč na 10 000 Kč, tedy ponížil pokutu o část skutkové podstaty, takže se pokuta váže pouze k provozování kanalizace.

IV. Posouzení soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení jeho vydání předcházející, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu uplatněných žalobních bodů, vycházejí přitom ze skutkového a právního vztahu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., přičemž zjistil, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Předně je třeba uvést, že k vadám rozhodnutí z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů soud přihlédně z úřední povinnosti, neboť jen přezkoumatelné rozhodnutí je pojmově schopno přezkumu z hlediska uplatněných žalobních bodů.

V souzeném případě jsou předmětem soudního přezkumu rozhodnutí správních orgánů ve věci uložení sankce za porušení povinnosti ve smyslu § 6 odst. 1 zákona o vodovodech a kanalizacích, podle něhož *osoba, která hodlá provozovat vodovod nebo kanalizaci, požádá krajský úřad o vydání povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace*. Provozováním vodovodu nebo kanalizace bez povolení se právnická osoba dopouští správního deliktu podle § 33 odst. 8 písm. g) cit. zákona, za nějž lze podle odst. 9 písm. d) tohoto ustanovení uložit pokutu do 500 000 Kč.

V obecné rovině soud připomíná, že rozhodnutí vydané v I. stupni správního řízení a v řízení odvolacím zásadně tvoří jeden celek, přičemž těžiště vlastního rozhodnutí spočívá vždy ve výroku rozhodnutí samotných, neboť je to výrok rozhodnutí, který ve smyslu § 68 odst. 2 správního řádu obsahuje řešení otázky, jež je předmětem řízení. Rovněž odůvodnění správních rozhodnutí vydaných v obou stupních tvoří jeden celek a zásadně musí odrážet rozhodnutí ve věci samé obsažené ve výroku rozhodnutí.

Pokud jde o rozhodnutí o uložení sankce za správní delikt, správní orgány rozhodují ve výroku nejen o vlastním uložení sankce (např. ve formě pokuty) dle příslušných ustanovení zákona (výrok o trestu), ale výrok takového správního rozhodnutí musí obsahovat také popis skutku spočívající v uvedených relevantních skutečnostech tak, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným a zároveň bylo z výroku zřejmé, že došlo k naplnění všech znaků skutkové podstaty správního deliktu (výrok o vině).

Právě uvedené musí mít na zřeteli i odvolací správní orgán, rozhoduje-li v intencích § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu o změně prvostupňového rozhodnutí, jímž byla uložena pokuta za správní delikt.

Žalovaný při vydání žalobou napadeného rozhodnutí shora uvedené zásady opomenul. Přestože se cítil být vázán již dříve zaujatým právním názorem soudu o charakteru žalobcem vlastněné infrastruktury, tedy že žalobce stíhá povinnosti vlastníka kanalizace pro veřejnou potřebu, nikoli však vlastníka vodovodu pro veřejnou potřebu, a měl proto za to, že pokuta za správní delikt měla být městským úřadem uložena jen za část skutkové podstaty týkající se kanalizace, což jasně deklaroval v odůvodnění svého rozhodnutí, přikročil ke změně

prvostupňového rozhodnutí pouze v části výroku 1) týkají se výše pokuty uložené dle § 33 odst. 9 písm. d) cit. zákona za správní delikt dle § 33 odst. 8 písm. g) cit. zákona. Ve zbývajících částech, tedy rovněž v části výroku 1), v níž městský úřad formuloval porušení povinnosti dle § 6 zákona o vodovodech a kanalizacích tak, že žalobce provozoval vodovod a kanalizaci (s odkazem na příslušná evidenční čísla majetkové evidence nejen kanalizace a čistírny odpadních vod, ale také vodovodu), žalovaný podle § 90 odst. 5 správního řádu prvostupňové rozhodnutí jako souladné se zákonem a správné potvrdil.

V důsledku toho, že část výroku I. rozhodnutí, v němž městský úřad správní delikt žalobce dle § 33 odst. 8 písm. g) zákona o vodovodech a kanalizacích, a tedy porušení povinnosti dle § 6 cit. zákona, shledal též v provozování vodovodu bez povolení k provozování, žalovaný postupem dle § 90 odst. 5 správního řádu potvrdil, ocitl se výrok 1) rozhodnutí v této části zcela v rozporu s odůvodněním rozhodnutí žalovaného, resp. tato část výroku 1) již nemá oporu v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud znovu zdůrazňuje, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný s odkazem na právní názor zaujatý zdejším soudem (nejen v rozsudku ze dne 29. 5. 2013, č. j. 59A 7/2013-53, ale také již ze dne 22. 5. 2013, č. j. 59A 87/2012-66) revidoval závěry městského úřadu o tom, že by žalobce také bez příslušného povolení vodohospodářského orgánu provozoval vodovod pro veřejnou potřebu. Naopak dospěl k závěru, že sankce měla být uložena v poloviční výši jen za část skutkové podstaty správního deliktu, která se váže k provozování kanalizace.

Zjištěná nepřezkoumatelnost rozhodnutí ovšem nebránila soudu, aby vypořádal žalobní námitku uplynutí lhůty k zahájení řízení. Nebylo by totiž na místě uložit žalovanému vydat přezkoumatelné rozhodnutí ve věci správního deliktu, jestliže by již zanikla žalobcova odpovědnost za správní delikt.

Podle § 34 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích *odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do 2 let, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.*

Soud se zcela ztotožnil z konstatováním žalovaného, že v případě správního deliktu ať již provozování vodovodu, nebo pouze kanalizace bez povolení podle § 33 odst. 8 písm. g) zákona o vodovodech, jde o trvalý správní delikt. Část odůvodnění rozhodnutí žalovaného, jež v žalobě žalobce cituje, soud neshledává „velmi kuriózním“, když se jedná o citaci závěrů Nejvyššího správního soudu obsažených v rozsudku ze dne 22. 2. 2005, č. j. 5 A 164/2002, publ. ve Sb. NSS 832/2006), ve kterém tento soud konstatoval: „*Za trvalý jiný správní delikt lze proto považovat takový správní delikt, jímž pachatel vyvolá protiprávní stav, který posléze udržuje, popřípadě jímž udržuje protiprávní stav, aniž jej vyvolal. Jednání, jímž pachatel udržuje protiprávní stav, závažný z hlediska správního práva, tvoří jeden skutek a jeden správní delikt až do okamžiku ukončení deliktního jednání, tj. až do okamžiku odstranění protiprávního stavu. Lhůta pro uložení pokuty, případně pro zahájení řízení o uložení pokuty, může začít běžet teprve od okamžiku ukončení trvalého správního deliktu. Pokaždé, kdy se správní orgán dozví, že protiprávní stav je delikventem pořád udržován, tj. že stále nedošlo k ukončení trvalého jiného správního deliktu, počne vždy běžet nová subjektivní lhůta k uložení pokuty, resp. k zahájení řízení o uložení pokuty.*“

Tyto závěry je nutno vztáhnout k počátku a běhu subjektivní dvouleté lhůty pro zahájení řízení o trvajícím správním deliktu provozování vodovodu nebo kanalizace bez příslušného povolení dle § 34 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích. Stanovená čtyřletá objektivní lhůta pak nezačne běžet, jestliže trvajícím správním delikt dosud neskončil. Jiný výklad by vedl k absurdnímu závěru o tom, že delikvent může v trvajícím správním deliktu podle § 33 odst. 8 písm. g) zákona o vodovodech a kanalizacích po určité době beztrestně pokračovat, neboť by nebyla zákonná možnost, jak jej za trvajícím protiprávní stav postihnout. Jinými slovy by tak mohl po určité době vodovod nebo kanalizaci pro veřejnou potřebu provozovat bez povolení vyžadovaného ve smyslu § 6 zákona o vodovodech a kanalizacích, což jistě nelze připustit. Dále je nutno poznamenat, že případná délka protiprávního stavu, který lze přičíst jinému subjektu, nikoli žalobci, se do běhu stanovených lhůt nevčítá. Pro posouzení případného zániku odpovědnosti žalobce za trvajícím správním deliktu jsou dle § 34 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích rozhodné jen skutečnosti týkající se právě a jedině naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu ze strany žalobce a zahájení sankčního řízení vůči němu.

Podle zjištění správních orgánů žalobce v době vydání rozhodnutí o uložení pokuty stále pokračoval v udržování tvrzeného protiprávního stavu, ostatně žalobce ani v žalobě nezpochybnuje, že mu dosud povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace podle § 6 zákona o vodovodech a kanalizacích vydáno nebylo. O tomto tvrzeném protiprávním stavu se městský úřad prokazatelně dozvěděl z podnětu žalovaného k zahájení sankčního řízení ze dne 11. 3. 2011, doručeného dne 14. 3. 2011. Podle názoru soudu se však městský úřad jako úřad vodoprávní dozvěděl o tvrzeném protiprávním stavu již o měsíc dříve, a to ke dni 24. 2. 2011. K tomuto datu totiž žalobce městskému úřadu předal majetkovou a provozní evidenci vodovodu a kanalizace, byť nesouhlasil s jejich posouzením jako pro veřejnou potřebu. Pokud žalobce neměl tímto vodoprávním úřadem vydáno povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace podle § 6 odst. 1 zákona o vodovodech a kanalizacích, mohl zmíněný vodoprávní úřad shledat naplnění znaků skutkové podstaty daného správního deliktu. Zahájil-li městský úřad sankční řízení oznámením o zahájení řízení ze dne 17. 1. 2012, jež bylo žalobci doručeno dne 20. 1. 2012, učinil tak každopádně v subjektivní lhůtě dvou let, ať by soud počítal s dřívějším datem seznání skutečností rozhodných pro posouzení odpovědnosti žalobce.

Soud zásadně oponuje žalobci, že městský úřad se o páčání tvrzeného správního deliktu dozvěděl již v roce 2008. Ve správním spisu předloženém žalovaným v této věci, ale ani v jiných správních spisech doložených v ostatních věcech týkajících se žalobcovy infrastruktury, soud nenalezl důkaz o tom, že by se městský úřad již v roce 2008 při místním šetření dozvěděl o skutečnostech, které zakládaly žalobcovu odpovědnost za tvrzený správní delikt. Žádná z listin nedokládá, že by skutečně v roce 2008 proběhlo místní šetření v areálu žalobce, při němž by se městský úřad o takových skutečnostech dozvěděl. Z vydání povolení k vypouštění z biologické čistírny odpadních vod ze dne 19. 12. 2008 také nelze dovodit, že by již v této době měl městský úřad jako úřad vodoprávní povědomí o tom, že se žalobce dopouští tvrzeného trvajícím správního deliktu. Z tohoto povolení, a to ani z jeho odůvodnění, totiž neplynou žádné rozhodné skutečnosti pro posouzení charakteru žalobcovy infrastruktury dle relevantních ustanovení zákona o vodovodech a kanalizacích, a to ani ve vztahu k samotné čistírně odpadních vod.

Z uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že sankční řízení bylo městským úřadem zahájeno v dvouleté subjektivní lhůtě; objektivní lhůta pak běžet nepočala, neboť žalobce dosud nemá vydáno povolení k provozování ve smyslu § 6 odst. 1 zákona o vodovodech a kanalizacích a tvrzený trvalý správní delikt nebyl ukončen. Nelze tedy konstatovat, že by žalobcova případná odpovědnost za tvrzený trvalý správní delikt dle § 33 odst. 8 písm. g) zákona o vodovodech a kanalizacích zanikla a městský úřad nebyl oprávněn sankční řízení zahájit. Soud se v tomto směru ztotožnil se závěry žalovaného.

V. Závěrečné posouzení a náklady řízení

Soud shledal v důsledku postupu žalovaného napadené rozhodnutí vadným ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro rozpor výroku s odůvodněním. S ohledem na zjištěnou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí se soud nezabýval vznesenými žalobními námitkami ve vztahu k naplnění skutkové podstaty správního deliktu provozování kanalizace pro veřejnou potřebu bez povolení a k porušení práva žalobce ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, neboť v tomto směru nebude soud závěry či postup žalovaného předjímat.

Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení ústního jednání v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.

Soud rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s., v němž bude tento správní orgán vysloveným právním názorem soudu vázán v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. Žalovaný rozhodne znovu o odvolání žalobce ve věci uložení pokuty za správní delikt, přičemž bude jeho povinností vydat přezkoumatelné rozhodnutí, jehož výrok bude v intencích § 90 odst. 1, případně i odst. 5 správního řádu tvořit souladný celek s výroky rozhodnutí prvostupňového, a které nalezne odraz v řádném odůvodnění jak co do naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu dle § 33 odst. 8 písm. g) zákona o vodovodech a kanalizacích, tak co do výše uložené pokuty podle § 33 odst. 9 písm. d) ve spojení s § 34 odst. 2 cit. zákona.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

V souzeném případě byl úspěšný žalobce, má tak právo na náhradu nákladů řízení. Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč dle příslušné položky Sazebníku soudních poplatků, dále odměnou právního zástupce za 2 úkony právní služby ve výši 6 200 [2 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí zastoupení, podání žaloby dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], náhradou hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 paušály po 300 Kč za 2 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu), a částkou 1 428 Kč odpovídající příslušné 21 % DPH z odměny a příslušných náhrad v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s., celkem tedy 11 228 Kč. Soud uložil žalovanému správnímu orgánu, aby vyčíslené náklady řízení žalobci nahradil v přiměřené lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jeho právního zástupce.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 19. května 2014.

Mgr. Lucie Trejbalová,.
předsedkyně senátu